

7) Ἄμτβ. ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι που Θήρ. Κυδων. Σάμ.: *Εἶναι βολετό νὰ μὴ ἀνηγορέψη Θήρ.* Ἀνιγό-ριβγι κάμμιὰ φουρά σαδιῶ (πρὸς τὰ ἐδῶ) Σάμ.

Πβ. ἀγορεύω.

ἀναγορίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀνεγορίδα Σῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγορά καὶ τῆς καταλ. -ίδα.

Παράπονον: Ἐχω ἀνεγορίδες.

ἀναγορίζω Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγορεῖα.

Ὑπενθυμίζω τι εἰς τινα: *Νὰ μὴ μοῦ τ' ἀναγορίζης οὕλη τὴν ὥρα πῶς μὲ ταῖζεις ἓνα φελλὶ ψωμί.* Συνών. ἀναγορεύω 2. Πβ. ἀναγογγύζω 1.

ἀναγορίκι τό, ἀμάρτ. ἀνεορίκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγορά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκι.

Σκῶμμα, ψόγος, ὕβρις: *Ὡχ, ἀνεορίκι ποῦ τσῆ τό 'καμε!* Πβ. ἀναγορά, ἀναγορεῖα, ἀναγόρειο.

ἀναγόρειο τό, ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,66 ἀναγόριον Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγορεύω. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοιούτων εἰς -ιο ὄν. ἐκ ρημάτων ιδ. ΓΧατζιδ. ἔνθ' ἀν. Πβ. καὶ ἀναβάστιο.

Ἀναγορίκι, ὁ ιδ., ἔνθ' ἀν.: *Τί ἀναγόριον σοῦ λένι κι θυμῶς;* Σκόπ. Πβ. ἀναγορά, ἀναγορεῖα.

ἀναγούλα ἡ, (Ι) κοιν. ἀναούλα Ἰθάκ. Κάρπ. Κύπρ. ἀνεγούλα Ἄνδρ. Θήρ. Ἰων. (Σμύρν.) Κρήτ. Χίος ἀνεούλα Νάξ. (Φιλότ.) ἀνιγούλα Θράκ. (Μάδυτ. κ.ά.) ἀνουγούλα Δαρδαν. ἀνηούρα Νάξ. (Γαλανᾶδ.) ἀναβούλα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγουλιάζω ὑποχωρητικῶς.

Α) Κυριολ. 1) Διάθεσις πρὸς ἐμετόν, ναυτία κοιν.: *Ἐχω - μ' ἐπιασε - μοῦ 'ρχεται ἀναγούλα κοιν.* Ἐλύθη ὁ ἀφαλός του ἀπὸ τὴν ἀναβούλα Μάν. Μὴν τρώης πολλὰ γλυκὰ τῶαί σοῦ φέρουν ἀναούλαν Κύπρ. || Παροιμ. φρ. *Ἀν σοῦ 'ρχετ' ἀναγούλα, βάλ' τὸ χέρι σου νὰ ξεράσης* (πρὸς τοὺς μὴ στέργοντας τὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα ὑφ' ἡμῶν) πολλὰχ. Ἀναγούλα θγὸ γλυκὰ (αἱ συχνάκις γινόμεναι διασκεδάσεις φέρουν κόρον ἢ ἀηδίαν) Ἰόνιοι Νῆσ. Συνών. ἀναγουλιά 1, ἀναγούλιασμα 1, ἀναγουλιατάδα, ἀναγουλιατός 1, ἀναγούλισμα, ἀνακάτεψι, ἀνακατούρα, ἀνακάτωμα, ἀνακατωμάρα, ἀνακατωμός, ἀνακάτωσι, ἀνακατωσιά, ἀνακατωσούρα.

2) Ἡ ἀνάδοσις ἀπερροφημένου ὕδατος, ἐπὶ ἐδάφους Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Β) Μεταφ. 1) Πρᾶξις ἢ λόγος (προκαλῶν ἀηδίαν Ζάκ. Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Αἴγ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: *Λές ἀναγοῦλες, καημένε!* Ἡπ. Κεφαλλ. *Ἀφησε τοῖς ἀναγοῦλες!* Ζάκ. Συνών. ἀναγουλιά 2, ἀναγούλιασμα 2.

2) Τὸ πρᾶγμα τὸ προκαλοῦν ἀηδίαν, βδέλυγμα, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου Ζάκ. Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.): *Αὐτὸς εἶναι μιὰ ἀναγούλα Ζάκ.* Συνών. ἀναγουλιά 2 β.

3) Φιλονικία, ἔρις Λεξ. Πρω.: Φρ. *Θά 'χουμε ἀναγοῦλες!* (ἀπειλητικῶς). Συνών. ἀνακάτεμα, ἀνακατεψιά, ἀνακατωμός, ἀνακάτωσι, καβγάς, μάλωμα, φασαρία. 4) Ἡδονικὴ συγκίνησις, ταραχὴ ἐπὶ τῇ θέᾳ ὥραίας γυναικὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Τὸν ἐπιάσ' ἀναγούλα ἅμα τ'ν εἶδι.*

ἀναγούλα ἡ, (ΙΙ) ἀμάρτ. ἀναούλα Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. γούλα.

Πλατεῖα ταινία ἐκ λευκοῦ ὑφάσματος, διὰ τῆς ὁποίας αἱ γυναῖκες καὶ μάλιστα αἱ πρεσβύτεραι περιβάλλουσαι

ἀναδέουν τὴν κάτω σιαγόνα καὶ τῆς ὁποίας τὰ ἄκρα συνδέονται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς: *Ἐχά'τσα τῇ νύφει ἓναν ἀναγούλαν.*

ἀναγουλεύομαι ἀμάρτ. ἀναγουλεύομαι Μακεδ. (Καστορ.) ἀναγουλεύομαι Καλαβρ. (Καρδ.) ἡγουλεύομαι Θράκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγούλα (Ι).

1) Ἐχω τάσιν πρὸς ἐμετόν, ναυτιῶ Καλαβρ. (Καρδ.) Μακεδ. (Καστορ.): *Ἀναγουλεύ'κι ἡ καρδιά μ' Καστορ.* Συνών. ἀναγουλιάζω 3, ἀναγουλιάζω 1, ἀνακατεύομαι (ιδ. ἀνακατεύω), ἀνακατώρομαι (ιδ. ἀνακατώρω). 2) Πάσχω ἱλιγγόν, ἱλιγγιῶ, ζαλίζομαι Θράκ.: Ἄσμ.

Σταμάτα νιγουλεύ'κι ἱκεῖ ποῦ φουκαλοῦσι, τὸν κιφαλάχ' τὴν ἔσφαξι, καρδίτσα τ'ς φαριμακῶθ'κι.

Συνών. ἀναγούλιαζω 5.

ἀναγουλιά ἡ, ἀναγουλία Καλαβρ. (Καρδ. Μπόβ.) ἀναγουλιά σύνθηθ. ἀναγ'λιά Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀναγούλια Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Σιάτ. Σισάν. κ.ά.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πόντ. (Οἶν.) Στερελλ. (Λαμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγούλα (Ι). Ὁ μετασχηματισμὸς κατὰ τὰ εἰς -ιά.

1) Ἡ πρὸς ἐμετόν διάθεσις, ναυτία ἔνθ' ἀν.: *Μοῦ 'ρχεται ἀναγουλιά σύνθηθ.* Ἐφαγα κάμπόσου γουρ'νουκρίατον κ' ἔχου ἀναγ'λιά Αἰτωλ. Τὰ λόγια σου μοῦ φέρουν ἀναγούλιες Ἀρκαδ. Συνών. ιδ. ἐν ἀναγούλα (Ι) Α 1. 2) Μεταφ. πρᾶξις ἢ λόγος προκαλῶν ἀηδίαν Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Γαζ. (λ. βδελυγία): *Αὐτὰ ποῦ λές εἶναι ἀναγούλιες Ζαγόρ.* Ἀφ'ο' τ'ς ἀναγ'λιές τῶρα! Αἰτωλ. Συνών. ἀναγούλα (Ι) Β 1, ἀναγούλιασμα 2. β) Πρᾶγμα προκαλοῦν ἀηδίαν, βδέλυγμα, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.): *Τί ἀναγούλια ποῦ ν' αὐτὸς οὐ ἀνθρώπους!* Ζαγόρ. Συνών. ἀναγούλα (Ι) Β 2.

ἀναγουλιάζω κοιν. ἀναγουλιάζου βόρ. ιδιῶμ. καὶ Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Τσακων. ἀναουλιάζω Ἰθάκ. Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ.) κ.ά. ἀνεγουλιάζω Ἄνδρ. Α. Κρήτ. Σῦρ. ἀνεγουριάζω Νάξ. (Φιλότ.) ἀνεουλιάζω Νάξ. (Φιλότ.) Νίσυρ. ἀνεουριάζω Θήρ. ἀνιγουλιάζον Σάμ. ἀνιγ'λιάζον Ἡπ. (Τζουμέρκ.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Σισάν.) Σάμ. ἀνηγουριάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ. Φιλότ.) ἀνουγουλιάζω Δαρδαν. ἀνουγ'λιάζου Θράκ. (Μάδυτ.) ἀναβουλιάζω Πελοπν. (Μάν.) ἀναβολιάζου Τσακων. ἀναγουλιῶ Κρήτ. ἀναγουλιάου Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) ἀναγ'λιάου Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνεγουλιῶ Κίμωλ. Α. Κρήτ. Σέριφ. ἀνιγ'λιῶ Σάμ. ἡγουλιάζω Σύμ. ἡγουλγκιάζω Ρόδ. ἡγουλιάζω Α. Ρουμ. (Σωζόπ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἡγουλιῶ Χάλκ. ἡγουλιγῶ Ρόδ. ἡουλιῶ Σύμ. Μέσ. ἀναουλιάζομαι Μεγίστ. ἀναουλιάζομαι Κύπρ. ἀναουλιάζομαι Καππ. (Σίλ.) ἀνεγουλιάζ-ζομαι Χίος ἀναγουλειοῦμαι Λεξ. Δημητρ. ἀναουλειοῦμαι Κύπρ. ἀναγουλειοῦμον Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τῆς προθέσ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. γουλιάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ., ὁ δὲ τύπ. ἀναγουλιῶ καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Μηρυκῶμαι, ἀναμασῶ Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Κίμωλ. Σῦρ.: *Ἀνεγουλιάζει ἡ 'γελάδα Σῦρ.* Καὶ μετ' ἀντικ. Τὸ πρόβατο τὸν ἀνεγουλιᾶ τὸν καρπὸ Κίμωλ. Συνών. ἀναχαράζω.

2) Αἰσθάνομαι ἐρυγᾶς, ἐρεῦγομαι Μακεδ. (Καταφύγ.)

3) Ἐνεργ. καὶ μέσ. αἰσθάνομαι διάθεσιν πρὸς ἐμετόν, ναυτιῶ κοιν. καὶ Τσακων.: *Ἀρχισα ν' ἀναγουλιάζω.* Ἐφαγα πολλὰ γλυκὰ - ἤπια πολὺ κρασί κι ὅλο ἀναγουλιάζω κοιν. Ἐναούλισα κ' ἤρτε με νὰ ξεράσω Σύμ. Μὲ κάνεις κι ἀναου-

